ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ ἄγνωστος πῆρε ἕνα ὀγκῶδες δέμα ποὺ τὸ τράβηξε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι, τὸ ἔλυσε κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μιὰ πολυτελῆ ἐνδυμασία εὐπατρίδου.

Ἔπειτα ἔβγαλε τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσε καὶ ἄρχισε νὰ φοράει τὰ ἄλλα.

Καθὼς ντυνόταν ἀφόγκραζόταν ἕνα παράδοξο θόρυβο ποὺ προήρχετο ἀπὸ τὸ ταβάνι.

Πάνω ἀκριβῶς ἀπ' τὸ κεφάλι του κάποιος περπατοῦσε βγάζοντας ἀναρθρες κραυγὲς καὶ ὅτι σταματοῦσε κάθε τόσο γιὰ νὰ κλωτσήσει κάποια πόρτα

Χωρὶς ἄλλο ὁ ἄγνωστος εἶταν ἐν γνώσει τοῦ μυστηρίου αὐτοῦ, γιατὶ χαμογέλασε αἰνιγματικά.

Ἀφοῦ ντύθηκε, κρέμασε στὸν τοῖχο ἕνα καθρεφτάκι κι' ἄρχισε νὰ μεταμορφώνεται

Φόρεσε μιὰ περροῦκα, πλαστὰ γένεια. πλαστὰ φρύδια κι' ἔβαψε τὸ πρόσωπό του μὲ διάφορα χρώματα.

Σ' ἕνα τέταρτο εἶχε γίνει ἀγνώριστος. Ἐμοιαζε μὲ ἡλικιωμένο ἄρχοντα, παραπάνω ἀπὸ ἑξῆντα χρόνων μὲ φυσιογνωμία ἀγαθή, τιμία καὶ περιχαρῆ.

Ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι ἡ μεταμορφωσή του εἶταν τέλεια τύλιξε τὰ ροῦχα τοῦ ἱεροκήρυκος στὸ πανί, ἄνοιξε τὸ παράθυρο καὶ τὰ πέταξε στὸ ποτάμι.

Ὕστερα πῆγε καὶ κάθησε μπρὸς στὸ τραπέζι ἀπάνω στὸ ὁποῖο ἄρχισε νὰ χτυπᾶ μὲ τὸ μπαστοῦνι του φωνάζοντας δυνατά :

— Δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ !.. Ποῦ εἶνε ὁ ξενοδόχος, τὰ γκασόνια ;...

Ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας δὲν ἄργησε νὰ προβάλῃ τὸ κεφάλι του ὁ Τζίλ, ὁ μικρὸς ὑπηρέτης τοῦ «Μπρούντζινου Τέντζερη», καὶ φάνηκε ξαφνιασμένος βλέποντας ἕναν πελάτη μέσ' στὸ δωμάτιο αὐτό.

— Τί διάβολο ! φώναξε ὁ μυστηριώδης ξένος μόλις τὸν εἶδε. Ὅλοι εἴσαστε κουφοι ἐδῶ μέσα... Ἔχω μιὰ ὥρα ποὺ ἔβγαλα τὸ λαιμό μου φωνάζοντας...

– Συγχώρα μας τραύλισε ὁ ὑπηρέτης. Ἔχουμε πολὺ κόσμο σήμερα καὶ δὲν εἴδαμε τὴν εὐγένειά σας ὅταν μπῆκε μέσα... Τὶ θέλετε νὰ σᾶς φέρω...

— Τὸν ἀφέντη σου !

Ὁ μικρὸς Τζὶλ ἔσπευσε νὰ διαβιβάσῃ τὴν ἐπιθυμία αὐτὴ τοῦ ξένου στὸν κὺρ Κοχεφὲρ ὁ ὁποῖος δὲν ἄργησε νὰ φανῇ.

— Μὲ ζήτησε ἡ ἐξοχότης σας : ρώτησε βγάζοντας τὸ καπέλλο του.

— Μάλιστα κύριε. Δὲν ἔχετε ἐδῶ κάποιον ξένο, Γάλλο, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται ὑποκόμης ντὲ Μορλάκ.

Ἀκούγοντας τὄνομα αὐτὸ ὁ ξενοδόχος ἅρπαξε μὲ τὰ δυό του χέρια τὸ φαλακρὸ κεφάλι του.

— Ὦ ! φώναξε μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη ἐλπίδα... Μήπως ὁ κύριος εἶνε συγγενὴς αὐτοῦ τοῦ νέου.

— Ὄχι.

— Μήπως φίλος του ;

— Ὄχι.

Μιὰ μελαγχολία ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Κοχεφέρ.

— Τότε, εἶπε ἀποθαρρημένος, θὰ εἶστε κανένας δανειστὴς τοῦ βέβαια.

— Ὤχ ! ἐπιτέλους, ἔκανε μ' ἀνυπομονησία ὁ ξένος, θὰ μοῦ ἀπαντήσεις σ' αὐτὸ ποὺ σ' ἐρώτησα : Κατοικεῖ ἐδῶ ὁ κ. ντὲ Μορλὰκ ἢ ὄχι ;

— Ἀλλοίμονο, ναί, κύριε ! στέναξε ὁ ξενοδόχος, κατοικεῖ ἐδῶ πρὸς μεγάλην μου δυστυχία. Ναί, κάθεται ἐδῶ πρὸ δύο μηνῶν, μιὰ πεντάρα δὲν μοῦ ἔχει δόσει, κι' οὔτε ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ μοῦ δόσει τίποτε.

Καὶ ὁ κὺρ Κοχεφὲρ ὑψώνοντας τὴ γροθιά του πρὸς τὸ ταβάνι, ἀπ' ὅπου προήρχετο ὁ θόρυβος, φώναξε :

— Χτύπα, καταραμένε κακοῦργε, ποὺ νὰ λυσσάξῃς !

— Πῶς, ρώτησε ὁ ἄγνωστος, ὁ κύριος ντὲ Μορλὰκ εἶνε αὐτὸς ποὺ κάνει τόσο θόρυβο !

— Ναί, γιατὶ θέλει νὰ βγῇ ἔξω κι' ἐγὼ δὲν τὸν ἀφήνω κρατῶντάς τον διπλοκλειδωμένο.

— Ἄθλιε ! τολμᾶς νὰ κρατᾶς ἕναν εὐπατρίδη !

— Εὐπατρίδης... αὐτὸς ;...αὐτὸς ποὺ δὲν ἔχει στὸν κόσμο παρὰ μόνο τὰ ροῦχα ποὺ φοράει... αὐτὸς ποὺ δὲν ξέρει κανεὶς οὔτε ποῦθ' ἔρχεται, οὔτε ποὺ πάει...

— Ἴσα ἴσα... νὰ ἕνας λόγος παραπάνω νὰ τὸν στείλῃς νὰ βρῇ ἀλλοῦ κατοικία...

— Ναί, ἀλλὰ ἂν τὸν ἀφήσω, νομίζετε πὼς θὰ ξανάρθῃ πίσω γιὰ νὰ μὲ πληρώσῃ ;... Ἀπὸ δῶ πᾶν κι' οἱ ἄλλοι...

— Ἀλλὰ ὅσο τὸν κρατᾶς τόσο μεγαλώνει κι' ὁ λογαριασμός του.

— Ναί, ἀλλὰ ἔπαψα νὰ τοῦ δίνω φαΐ...

Ὁ ξένος δὲ μπόρεσε νὰ κρατήσει τὰ γέλια του... Μὰ ξαναπέρνοντας τὴ σοβαρότητά του, ρώτησε :

— Καὶ πόσα σᾶς χρωστάει ὁ κύριος ντὲ Μορλάκ :

— Ἀλλοίμονο, δεκαοχτὼ πιστόλες !..

Ὁ ἄγνωστος ἔτεινε τὸ βαλαντιό του πρὸς τὸν ξενοδόχο.

— Πληρωθῆτε !

Ὁ κὺρ Κοχεφὲρ ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Λοιπὸν τώρα πρόσθεσε ὁ ξένος ἐπειδὴ ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὸν κ. ντὲ Μορλάκ, ἐπιθυμῶ νὰ τοῦ ζητήσῃς συγγνώμη καὶ νὰ τοῦ ἀποδόσῃς τὴν ἐλευθερία του χωρὶς νὰ τοῦ κάνῃς καθόλου λόγο γιὰ μένα. Μὴν τοῦ πῆς ὅτι ἐπλήρωσα τὸ χρέος του γιατὶ ἔτσι θὰ προσέβαλες τὴν εὐγένειά του. Τοῦ λές ὅτι ἀργότερα ὅταν εὐκοληθῇ, σὲ πληρώνει καὶ ὅτι σοῦ φτάνει ὁ λόγος του ὅτι θὰ πληρώσῃ.

— Πολὺ σωστά ! ὑπεστήριξε ὁ κ. Κοχεφὲρ καὶ μάλιστα θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ καθήσῃ ὅσον καιρὸ θέλει.

— Ὄχι, θὰ τοῦ πῆτε νὰ φύγῃ ἀμέσως τὴν ἴδια στιγμή...

— Καλά ! κι' ἂν ἀρνηθῇ νὰ φύγῃ...

— Θὰ βρῆς μιὰ εὐγενικὴ πρόφαση γιὰ νὰ τὸν πείσῃς...

— Ἂς εἶνε, εἶπε ὁ ξενοδόχος παραζαλισμένος, θὰ τοῦ δώσω ὅμως νὰ φάῃ...

— Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω !...

— Πῶς λοιπὸν : Θέλετε νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ φάῃ τίποτε.

— Ναί...

— Ἀλλά, τὶ διαβολο ! αὐτὸς εἶνε νηστικὸς σαρανταοκτὼ ὧρες τώρα.

— Ἀδιάφορο ! Πρέπει νὰ ὑπακούσετε !

Ὁ κάπελας δὲν ἐπέμεινε πιὸ πολύ.

Μπῆκε στὴ μεγάλη αἴθουσα, πῆρε τὸ μικρὸ Τζὶλ γιὰ σωματοφύλακα καὶ οἱ δύο φοβισμένοι γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιχειρήσεώς των,ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν τὴ σκάλα ποὺ πήγαινε σὲ ὀ δωμάτιο τοῦ Φλορεστάν.

Ὁ Εὐπατρίδης τὸν ἐσταμάτησε καὶ τοῦ εἶπε :

VII

Ὅπου ὁ ὑποκόμης ντὲ Μορλὰκ κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας

Ὅταν ἔφτασαν μπρὸς στὴν πόρτα, ὁ Τζὶλ συσταίνοντας τὴν ψυχή του στὸν θεό, ἔστρεψε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδωνιὰ καὶ μπῆκε μέσα.

Μὰ μόλις προχώρησε ἕνα βῆμα ὁ ὑποκόμης τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ γιακᾶ. Ὁ μικρὸς ἔβαλε τὶς φωνές. Ἀκούγοντάς τον ὁ κὺρ Κοχεφὲρ ἔκανε μεταβολὴ κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ πάλι τὴν σκάλα, ὅταν ἀντίκρυσε μπρὸς στὴ πόρτα ἀπὸ τὴ ὁποία θὰ περνοῦσε τὸ σεβάσμιο εὐπατρίδη, ποὺ τοῦ εἶχε ἐξοφλήσει τὸ λογαριασμὸ τοῦ Φλορεστάν.

Ὁ εὐπατρίδης τὸν ἐσταμάτησε μὲ μιὰ χειρονομία καὶ τοῦ εἶπε :

– Ὑπάκουσε σὲ ὅσα σοῦ εἶπα ἢ ἐπίστρεψέ μου τὰ χρήματα.

Νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα;... Καλλίτερα νὰ πέθαινε! Καὶ γι'αὐτὸ ὁ κὺρ Κοχεφὲρ ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνει πάλι τὶς σκάλες.

Εὐτυχῶς γι' αὐτόν, μὲ τὸ ξύλο ποὺ εἶχε δόσει στὸ μικρὸ Τζὶλ, ὁ ὑποκόμης εἶχε ξεθυμάνει κάπως. Εἶχε πάψει πιὰ νὰ τὸν δέρνει καὶ ὁ κὺρ Κοχεφὲρ ἔκρινε κατάλληλη τὴ στιγμὴ γιὰ νὰ μπῇ μέσα, παίρνοντας ὕφος ταπεινὸ καὶ ἱκετευτικό.

Πέντε λεπτὰ πέρασαν, γιὰ νὰ δοθοῦν οἱ ἐξηγήσεις.

Ἐξαφνα ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ πέρασε πρῶτος ὁ Τζὶλ, ἔπειτα ὁ ξενοδόχος, ζητῶντας ὁλοένα συγγνώμη καὶ κάνοντας ὑποκλίσεις καὶ τέλος ὁ ὑποκόμης Φλορεστὰν μὲ τὰ μαλλιὰ σηκωμένα καὶ μὲ τὴν ἔκφραση τρομερή.

Κατέβηκαν κι' οἱ τρεῖς τὴ σκάλα.

Ὁ ξένος εὐγενὴς ποῦ στεκόταν ἐκεῖ παράμερα, ἔσκυψε κάπως γιὰ νὰ δῇ τὸ Φλορεστὰν καθὼς περνοῦσε.

— Διάβολε ! μετεβλήθη πολύ ! ψιθύρισε γρυλλίζοντας.

Πραγματικῶς ὁ κ. ντὲ Μορλὰκ μὲ τὰ ἰσχνά του μάγουλα, μὲ τὸ χλωμὸ του χρῶμα, μὲ τὴν γενειάδα του ποὺ εἶχε μεγαλώσει κ' ἔκρυβε τὴ θελκτικὴ φυσιογνωμία του,παρουσίαζε θέαμα ἀξιοθρήνητο.

Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ξενοδόχο καὶ τὸν ὑπηρέτη του, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔπαυαν νὰ κάνουν ὑποκλίσεις, πέρασε ἀπὸ τὴ μεγάλη αἴθουσα καὶ βγῆκε ἔξω.

Ὁ κὺρ Κοχεφὲρ τότε σκουπίζοντας τὸ πρόσωπό του γύφισε νὰ βρῇ τὸ γέρο εὐγενῆ.

Ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκε πουθενά.

Πρὶν ἀκολουθήσουμε αὐτόν,ἂς κάνουμε πίσω κατὰ δύο μῆνες καὶ ἂς δοῦμε γιατὶ ὁ ὑποκόμης Φλορεστὰν ποὺ δὲν εἶχε οὔτε πεντάρα,ἀναγκάστηκε ὡστόσο νὰ κατοικήσῃ στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ «Μπρούντζινου Τέντζερη».

(ἀκολουθεῖ)